

Gang, og jeg er overbevist om, at om man levede i en demokratisk Stat, hvor man virkelig havde til Hensigt at finde Skatte-kilder, vilde man aldrig nogen Sinde have fundet paa at beskatte Teatre, Fornøjelser og Varieteer. Der staar over det kongelige Teater: „Ej blot til Lyst“. Det kan staa over enhver Forlystelsesanstalt, hvor man giver Menneskene lidt ud over det daglige Slid og Møje, lidt Adspredelse, Underholdning, Oplivelse. Det er lidt mere end blot til Lyst. Men ikke desto mindre forekommer det mig, at det ærede Regeringsflertal her har udtalt sig, som om Teaterforestillinger og al Underholdning i Almindelighed kun være til Lyst og derfor med fuldkommen Ret og Føje, som den ærede Ordfører sagde, kunde beskattes.

Det er oplyst for os af, hvad der er forelagt for Udvalget, at Direktørerne for forskellige Etablissementer med Betænkelighed se paa den nye Skat. Jeg har nævnt tidligere, at de egentlig sagkyndige maa høres her, lige saavel som naar det drejer sig om militære Spørgsmaal eller Sundhedsspørgsmaal. Jeg antager, at f. Eks. militære Embedsmænd ikke ville være mindre interesserede i at fremstille Nødvendigheden af militære Lovforslag, end f. Eks. Teaterdirektører i at fremstille Nødvendigheden af, at man ikke beskatter dem højere. Det ene maa være som det andet, jeg maa gaa ud fra, at begge Parter maa have lige Ret: den militære Embedsmand, der forklarer Nødvendigheden af de nye Bevillinger, maa formodentlig tale ud af sit ærlige Hjerte, og Direktøren, der forklarer Faren ved den forhøjede Skat, maa ogsaa tale af sit ærlige Hjerte. De Herrer fra Teatrene og Forlystelsesetablissementerne have hævdet for os, at den forøgede Skat vil være en Fare. Der er en enkelt, der har sagt til mig: Hvis vi faa denne Skat paa Varieteerne, afskaffer jeg ganske simpelt al Entré og lægger kun paa mine Varer. Det ærede Regeringsflertal har ikke set sig i Stand til, efter hvad den ærede Ordfører nys oplyste, at beskatte Bruttoindtægten i al Almindelighed, altsaa ogsaa Omsætningen paa Varerne. Det har ikke villet gaa med til at beskatte Garderoberne eller de Drikkevarer, der nydes, altsaa til den indirekte Beskatning, for derved at faa hele det Beløb i Kassen, som Statskassen længes efter. Men i det Øjeblik Direktørerne stryge Entreen, saa at der slet intet Billetsalg bliver, og i Stedet for lægge paa Varerne, faar Staten

intet. Det er kun et enkelt Tilfælde, men jeg ved, at det vil blive gjort. For andres Vedkommende, som ikke kunne stryge Entreen, ved jeg, at de ikke længere ville finde sig foranledigede til de dyre Engagementer.

Saa vil man maaske spørge: Er det da en Nødvendighed at have dyre Engagementer? Og jeg vil svare: Ja, København er ikke nogen Ravnkrog. Jeg nævner her hovedsagelig København, fordi jeg gaar ud fra, at København er det Sted, hvor man har de dyreste Engagementer, men for København er det maaske i mindre Grad en Nødvendighed end f. Eks. for en meget betydelig Del af den svenske Befolkning, der kommer herover fra Skaane, i det hele fra Sydsverige, for hvem København er en Slags aandelig Hovedstad, hvor de lægge deres Penge, og hvor de ikke have saa megen Interesse af at se Skuespil eller høre Opera med dansk Tekst paa de private Teatre eller paa det kongelige Teater, fordi det ikke altid er let for dem at følge den, men hvor de foretrække Varieteens glade Kunst. Omsætningen her ved er, efter hvad der er oplyst, ret betydelig, og vedtages denne Skat, vil det blive et Tab for København, idet man vil gøre det vanskeligere at skaffe god Underholdning paa Varieteerne. Der er ingen Tvivl om, at Underholdningen her vil blive slettere efter Vedtagelsen af dette Forslag.

Det er oplyst for os i den foreliggende Indberetning fra Teatrenes Side, at den Indtægt, der i en Række af Aar er tilflydt Teatrene, er omtrent 0,20 pCt. Det har været deres Udbytte, og i det hele er der arbejdet under store Vanskeligheder og under et vældigt Tryk og med Udgifter, der langt have oversteget de forventede Indtægter, saa at man ikke har Grund til at tro, at Teatrene ville kunne bære en forhøjet Skat. Den ærede Ordførers Yndlingstanke, at denne Skat vil blive baaren af Publikum uden Modsigelse, passer ikke. Enhver Forhøjelse af Billetpriiserne vil medføre en Svækkelse af Besøget i Teatrene. Heller ikke vil den stimulerende Kunstydelsens Art eller gøre den bedre, men den vil ogsaa for Teatrenes Vedkommende bidrage til, at noget af det Gøgl, som desværre allerede nu gør sig gældende, bliver mere almindeligt.

Det bliver sagt af et æret Mindretal i Betænkningen, at denne Beskatning er indrettet efter preussisk Mønster, og den ærede Ordfører for Flertallet har opholdt sig ved dette. Jeg kan ogsaa godt finde